

Утікали, коли Харків бомбили. Вагітна Олена мріяла лише врятувати себе і ще ненародженого первістка

• 2 квітня 2022

- Перше, з чим зустрілись у Тернополі, коли зійшли з потяга після 26-годинної поїздки, сидячи у плацкарті – сирени. І вагітна Олена, і її мама із сестрою із жахом чекали, що буде далі, бо щойно вирвались з Харкова, де бомбили і гатили з градів.
- «Всю дорогу дуже хотілось пити», - пригадує Олена. Робили по маленькому ковточку, щоб вистачило, бо на трьох було всього півлітри води. А взяти воду чи харчі було ніде.

— Я досі навіть музику слухати не можу. Напевне, насолоджуюсь тишею... Мені досі сняться жахіття, які довелось пережити, хоча намагаюсь пошвидше все забути, хоча б заради малюка, який невдовзі має народитись, — поділилась харків'янка Олена Пенкіна. — Ми, може, й далі залишались би в Харкові. Але мені потрібно було в будь-який спосіб врятувати дитину. Це мій первісток, і я дуже довго на нього чекала...

Олені Пенкіній 33 роки. Жінка з мамою Валею, молодшою сестрою Олею та двома йоркширськими тер'єрами за пазухою утекли з Харкова, коли їхнє рідне місто бомбили. Жінки вже місяць у Тернополі. Тут Олена, яка перебуває на 31-му тижні вагітності, побувала в лікаря та стала на облік. Зі всього, що найбільше запам'яталось в у нашому місті, — що воно маленьке, але дуже компактне і гарне. Дуже гарні церкви і Тернопільський став. Більше толком нічого роздивитись і не встигла, бо рідко виходить з дому через страх, який досі сковує...

У Тернопіль жінки із двома собачками, Максимельяном і Джейн, які теж є членами їхньої сім'ї, переїхали 2 березня. Родина винаймає кімнату у двокімнатній квартирі на «Дружбі», яку ділять ще з однією родиною з Харківщини. До цього не зналися. Житло допомогли знайти знайомі з нашого міста. Тому жінки, коли вирішили утікати від бомбардувань, знали, куди йдуть.

Дві доби у підвалі без води і їжі

— Коли почались бомбардування, ми дві доби провели у підвалі, — пригадує Олена. — Фактично без води, їжі. Літали винищувачі і гатили з градів. Я найбільше боялась, що почнуться передчасні пологи. Було дуже страшно.

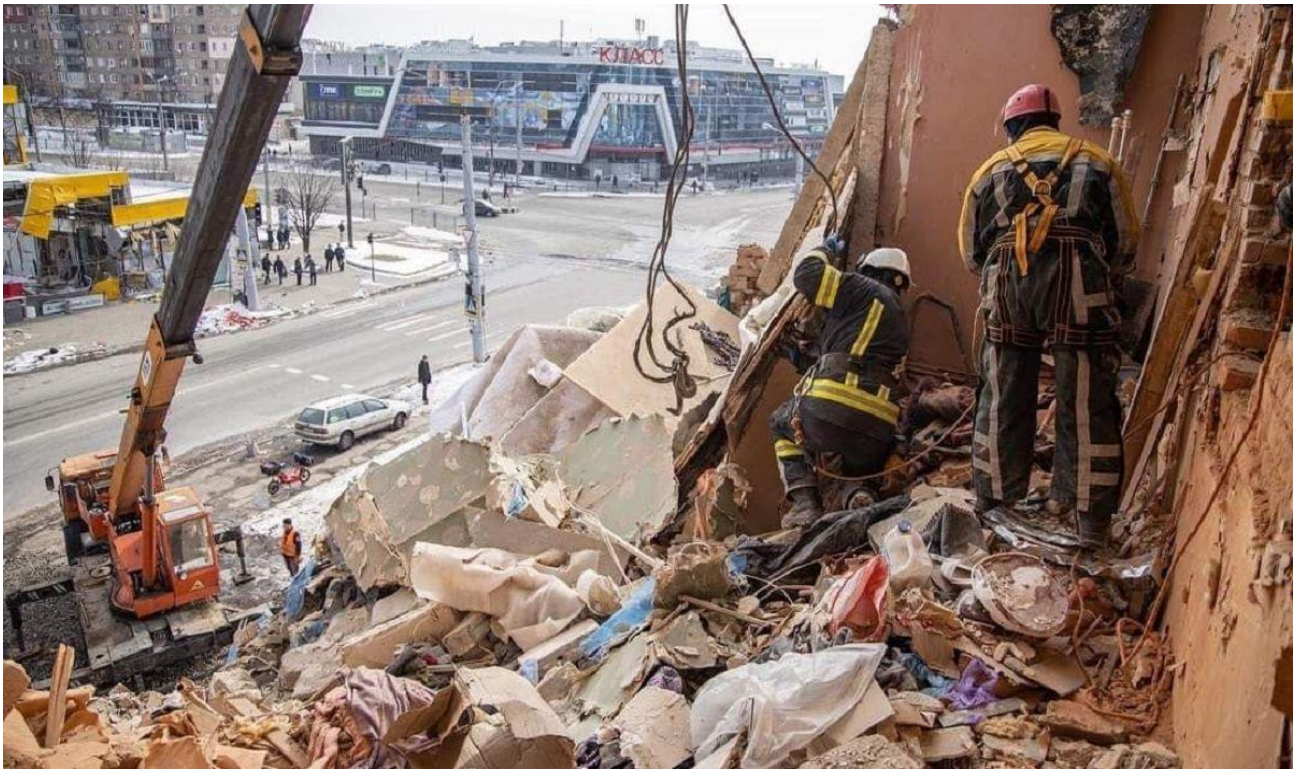

Наступні 2 дні жінки провели в коридорі квартири у багатоповерхівці. Захисту і допомоги чекати було ні від кого. Жінки самі собі давали раду. До війни і мама і сестра працювали у крамницях. Олена змушена була залишити роботу. А ще розійшлась з коханим і батьком своєї дитини, який наполягав позбутись вагітності. Олена ж вирішила залишити маля, тим паче, що воно було довгоочікуване.

— Я завжди мріяла про хлопчика, і на другому УЗД мені повідомили, що буде син, — пригадує Олена Пенкіна. — Я була щасливою. Стала на облік і очікувала на появу мого хлопчика.

Коли почали бомбити, у родини були деякі запаси харчів, принаймні круп і макаронів. Про фрукти овочі, а тим більше м'ясо, які так необхідні майбутній мамусі, навіть не йдеться. Купити харчі було неможливо – місто обстрілювали і бомбили майже весь час. Тому жінки боялись навіть на вулицю вийти. Постійні вибухи, сирени майже не припинялись.

Чи вціліло їхнє житло у Харкові, жінки не знають. Зі спілкування зі знайомими, які залишились у Харкові, знають, що на вулицях чимало загиблих. В одного з друзів буквально на очах вибухнуло авто, коли в нього поцілила ракета...

26 годин дороги – люди сиділи навіть у проході плацкарту

— Три години ми чекали на таксі, яке викликали, ним намагались дістатись до вокзалу у Харкові, — пригадує Олена, як полишали рідне місто. — Дорогою заїхали за сестрою.

Коли приїхали на вокзал, там вже була сила-силенна людей. Крики, плачі, штовханина...

— Нас забрали тільки тому, що я була вагітною, — каже Олена. — Ми 26 годин їхали, сидячи. Місця, аби бодай на трохи прилягти, не було зовсім. У плацкартному вагоні люди сиділи навіть в проходах і тамбурі. Мені, вагітній, виділили місце на полиці, аби присісти. Це було щось страшне. У вагоні й маленькі дітки, у сусідньому вагоні везли немовлятко... Ми їхали 26 год., а я лишень мріяла поскоріше вибратись із цього жаху і щоб з малюком було все добре.

Дитя у лоні матері ніби відчувало її стан і небезпеку. Олена каже, син дуже штовхався, а вона не могла опанувати себе. Бо ще й думала: якби щось пішло не так, у потязі навіть немає лікарів, аби надали допомогу.

— Постійно хотілось пити – вода у потязі дуже швидко закінчилась. А ми взяли із собою лишень півлітрову пляшку на трьох, — пригадує Олена. — То робили по маленькому ковточку, аби на довше вистачило. З їжі в нас була мівіна, трохи яблук і печива. Все.

Коли зійшли в Тернополі на перон, подзвонила знайомим, ті сказали, куди їхати. Вила сирена, а жінки потерпали від жаху, бо щойно вибралась з-під обстрілів і вибухів – і тут знову. Проте жінок заспокоїли: це тільки сирени. Принаймні поки що тут, у Тернополі, нічого боятись.

Поки що Олена оговтується від пережитого і готується до народження синочка. Вже обстежилась і познайомилась з тернопільськими лікарями – каже, медики у нас дуже хороші. А потрапила до них, коли побачила роздруківку, що надають допомогу вагітним. Подзвонила за вказаним номером, там її направили до медзакладу.

— У вас дуже гарне місто, і люди добрі. Єдина відмінність від наших — тут всі розмовляють українською, — Олена дещо знітилась. — Мені вона поки важко дається, бо навчалась в російськомовній школі, та й в Харкові всі розмовляють російською. Але я стараюсь, хоч і трохи важко.

Жінки зареєструвались як переселенки і отримують допомогу. Мама із сестрою шукають роботу. І всі троє мріють, щоб скоріше закінчилась війна. І вони всі, вже учотирьох, повернулись додому. Хоча не знають навіть, чи їхнє житло вціліло. Особливо планувати майбутнє не беруться, аби не розчаруватись потім. Бо були у них вже грандіозні плани, які в мить

https://te.20minut.ua/lyudi/utikali-koli-harkiv-bombili-vagitna-olena-zh-mriyala-lishe-vryatuvati-11550453.html?fbclid=IwAR3C7lmvQuGgxVlwiUqyEE2eMlzAqLaH-8KW4its_vUWvLDfg6VVxYtKUTM